

Հովհաննես Թումանյան

Կուրծքս երբեմն եռ է գալիս և հուզվում...

Կուրծքս երբեմն եռ է գալիս և հուզվում.
Ես մնում եմ անշարժ, ինչպես լուռ արձան,
Միտքս թռչում դեպի երկինք և սուզվում
Տիեզերքի խորության մեջ անսահման...

Անփոփում է հանկարծ երկիր բովանդակ,
Միրատարփիկ կուսի կուրծքին է փարում,
Խոնարհվելով իջնում մինչև ոտնատակ
Արհամարհված սրբությունը համբուրում...

Ետ է թռչում և մոլորված դեգերում

Քաղցրահուշիկ խոր անցյալի լուռ ծոցում,
Եվ թրթռում արդեն լռած երգերում,
Սառն ու տխուր շիրիմները շոշափում...

Հետաքրքիր ցանկությունով թևատած
Ապագայի մթության մեջ խարխափում,

Եվ մի սաստիկ տենչով լեցուն, սավառնած՝
Երջանկության սահմանները թևածում...

Թոշում է սխաբս,
Կորչում է սխաբս,
Եվ չեմ հասկանում,

Ինչ եմ ցանկանում:

1890
